

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 106/20
V Lucemburku dne 15. září 2020

Rozsudek ve spojených věcech C-807/18 a C-39/19
Telenor Magyarország Zrt. v. Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöke

Soudní dvůr poprvé provedl výklad unijního nařízení, v němž je zakotvena „neutralita internetu“

Požadavky na ochranu práv uživatelů internetu a na nediskriminační nakládání s provozem brání tomu, aby poskytovatel přístupu k internetu zvýhodňoval některé aplikace a služby prostřednictvím nabídek, v jejichž rámci se na tyto aplikace a služby vztahuje „nulový tarif“ a při využívání ostatních aplikací a služeb dochází k blokování nebo zpomalení

Společnost Telenor se sídlem v Maďarsku poskytuje mimo jiné i služby přístupu k internetu. V rámci služeb, které nabízí svým zákazníkům, poskytuje i dva balíčky preferenčního přístupu (nazvané „nulový tarif“), jejichž zvláštností je skutečnost, že přenos dat iniciovaný některými konkrétními službami a aplikacemi se nezapočítává do spotřeby objemu dat zakoupeného zákazníky. Po vyčerpání uvedeného objemu dat kromě toho tito zákazníci mohou zmíněné konkrétní aplikace a služby i nadále neomezeně využívat, zatímco u ostatních dostupných aplikací a služeb dochází k blokování nebo zpomalení provozu.

Poté, co maďarský úřad pro komunikace a média zahájil dvě řízení, jejichž cílem bylo přezkoumat soulad těchto dvou balíčků služeb s nařízením 2015/2120, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu¹, přijal dvě rozhodnutí, v nichž konstatoval, že tyto balíčky odporují obecné povinnosti rovného a nediskriminačního nakládání s provozem uvedené v čl. 3 odst. 3 tohoto nařízení, a že společnost Telenor musí nabídku těchto balíčků služeb ukončit.

Fővárosi Törvényszék (soud hlavního města Budapešti, Maďarsko), u kterého tato společnost podala dvě žaloby, se rozhodl předložit Soudnímu dvoru žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, jejichž cílem bylo zjistit, jak mají být vykládány a uplatňovány odstavce 1 a 2 článku 3 nařízení 2015/2120, které zaručují určitá práva² koncovým uživatelům služeb přístupu k internetu a poskytovatelům takových služeb zakazují uzavírat dohody nebo uplatňovat obchodní praktiky, které výkon těchto práv omezují, a odstavec 3 tohoto článku 3, v němž je stanovena obecná povinnost rovného a nediskriminačního nakládání s provozem.

V rozsudku ze dne 15. září 2020 velký senát Soudního dvora vykládal nařízení 2015/2120, v němž je zakotvena základní zásada otevřenosti internetu (neformálně označovaná jako „neutralita internetu“), poprvé.

Co se v první řadě týče výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení 2015/2120 ve spojení s čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, Soudní dvůr poznamenal, že druhé z těchto ustanovení uvádí, že práva, která zaručuje koncovým uživatelům služeb přístupu k internetu, mají být vykonávána „prostřednictvím [jejich] služby přístupu k internetu“, a že první z těchto ustanovení vyžaduje, aby taková služba nevedla k omezení výkonu těchto práv. Z článku 3 odst. 2 uvedeného nařízení kromě toho vyplývá, že vnitrostátní regulační orgány³ pod dohledem vnitrostátních příslušných soudů musí s ohledem na

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu a mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací a nařízení (EU) č. 531/2012 o roamingu ve veřejných mobilních komunikačních sítích v Unii (Úř. věst. 2015, L 310, s. 1).

² Právo koncových uživatelů na přístup k aplikacím, obsahu a službám a na jejich využívání a rovněž právo na poskytování aplikací, obsahu a služeb a na využívání koncového zařízení podle svého vlastního výběru.

³ Na základě článku 5 nařízení 2015/2120.

tento požadavek služby dotyčného poskytovatele přístupu k internetu posuzovat s přihlédnutím k dohodám, které tento poskytovatel uzavřel s koncovými uživateli, i k obchodním praktikám uvedeného poskytovatele.

Poté, co Soudní dvůr v této souvislosti uvedl celou řadu všeobecných informací ohledně smyslu pojmů „dohody“, „obchodní praktiky“ a „koncoví uživatelé“⁴, které jsou uvedeny v nařízení 2015/2120, konstatoval, že uzavírání dohod, na jejichž základě si dotyční zákazníci pořizují balíčky služeb, které kombinují „nulový tarif“ a opatření spočívající v blokování nebo zpomalování provozu při využívání služeb a aplikací, na které se tento „nulový tarif“ nevztahuje, může omezovat výkon práv koncových uživatelů ve smyslu čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení na podstatné části trhu. Takové balíčky služeb totiž mohou rozšířit využívání zvýhodněných aplikací a služeb a zároveň omezit využívání ostatních dostupných aplikací a služeb, a to vzhledem k opatřením, kterými poskytovatel služeb přístupu k internetu posledně uvedené využívání technicky ztěžuje, či dokonce znemožňuje. Soudní dvůr kromě toho podotkl, že čím více zákazníků uzavře takové dohody, tím spíše může kumulovaný dopad těchto dohod s ohledem na jejich rozsah vést ke značnému omezení výkonu práv koncových uživatelů, či dokonce k ohrožení samotné podstaty těchto práv.

Co se ve druhé řadě týče výkladu čl. 3 odst. 3 nařízení 2015/2120, Soudní dvůr uvedl, že za účelem konstatování neslučitelnosti s tímto ustanovením se nevyžaduje posuzování dopadu opatření spočívajících v blokování nebo zpomalování provozu na výkon práv koncových uživatelů. Toto ustanovení totiž takový požadavek v souvislosti s posuzováním toho, zda byla dodržena obecná povinnost rovného a nediskriminačního nakládání s provozem, kterou stanoví, neobsahuje. Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že jelikož opatření spočívající ve zpomalování nebo blokování provozu nejsou založena na objektivně odlišných požadavcích určitých kategorií provozu na technickou kvalitu služeb, nýbrž na cílech obchodní povahy, je třeba mít za to, že jsou s uvedeným ustanovením jako taková neslučitelná.

Takové balíčky služeb, jako jsou balíčky služeb posuzované předkládajícím soudem, tudíž v obecné rovině mohou odporovat jak odstavci 2 článku 3 nařízení 2015/2120, tak odstavci 3 tohoto článku, přičemž vnitrostátní příslušné orgány a soudy je mohou z hlediska druhého z těchto ustanovení přezkoumávat bez dalšího.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

⁴ Posledně uvedený pojem zahrnuje všechny fyzické nebo právnické osoby, které používají nebo požadují veřejně přístupnou službu elektronických komunikací. Kromě toho rovněž zahrnuje jak fyzické či právnické osoby, které používají nebo požadují služby přístupu k internetu za účelem přístupu k obsahu, aplikacím a službám, tak fyzické či právnické osoby, které přístup k internetu potřebují za účelem poskytování obsahu, aplikací a služeb.